

σμός ἥτο λάμπουσά τις καὶ καταναλίσκουσα φλόξ, ἥτις ἐν διηνεκεί ἐνεργείᾳ ἐθορύβει καὶ πᾶν ἄλλο ἐν αὐτῷ πλεονέκτημα κατέκαιεν ἢ τοῦλάχιστον ἡμαύρου. — Ἀφοῦ ὁ Ὅμηρος τοὺς μὲν Τρῶας ἐν ἀγρίῳ ἀλαλαγμῷ, τοὺς δ' Ἕλληνας τοῦναντίον μετ' ἀποφασιστικῆς ἡρεμίας εἰς τὴν μάχην ὀδηγῇ, ὀρθότατα ἀποφαίνονται οἱ σχολιασταί, ὅτι ὁ ποιητὴς διὰ τούτου ἠθέλησεν ἐκείνους μὲν ὡς βαρβάρους, τοὺτους δ' ὡς πεπολιτευμένον λαὸν νὰ παραστήσῃ. Θαυμάζω δὲ πῶς ἐν ἄλλῳ χωρίῳ δὲν παρετήρησαν οὗτοι παρομοίαν χαρακτηριστικὴν ἀντίθεσιν.¹ Οἱ ἐχθρικοὶ στρατοί, ἀνακωχὴν ποινδόμενοι, ἐνασχολοῦνται περὶ τὴν τῶν νεκρῶν καύσιν, τοῦθ' ὅπερ οἱ ἐκατέρωθεν πράττουσιν οὐχὶ ἄνευ θερμῶν δακρύων: « δάκρυα θερμὰ χέοντες ». Ἀλλ' « οὐδ' εἰς κλαίειν Πριάμος μέγας ». Ἀπαγορεύει αὐτοῖς θρηνεῖν, λέγει ἡ Dacier,² καθόσον ἐφθοβεῖτο μήπως, διὰ τῶν δακρύων ἄγαν ἐξαντλούμενοι, μεθ' ἡσσανος θάρρους μετὰσχωσὶ τοῦ ἀγῶνος τὴν ἐπιούσαν. Καλῶς ἄλλ' ἐρωτῶ διατί ἡ φροντίς αὕτη τὸν τοῦ Πριάμου νοῦν μόνον νὰ ἐπασχολήσῃ; διατί καὶ ὁ Ἀγαμέμνων νὰ μὴ ἐπιβάλῃ τὴν αὐτὴν ἀπαγόρευσιν τοῖς ὑπ' αὐτὸν Ἕλλησιν; Ἡ ἰδέα τοῦ ποιητοῦ χωρεῖ βαθύτερον. Οὗτος θέλει νὰ διδάξῃ ἡμᾶς διὰ τούτου, ὅτι μόνον πεπολιτευμένος Ἕλλην δύναται ταῦτοχρόνως νὰ θρηνῇ καὶ νὰ ἦναι γενναῖος, ἐνθ' ὁ ἀπολιτευτὸς Τρῶας, ἵνα τὴν γενναιοῦτητα αὐτοῦ συγκρατήσῃ, ὀφείλει προηγουμένως πᾶσαν φιλανθρωπίαν νὰ καταπνίξῃ. Ἀλλὰ τοῦ³ πάλιν παρίστανται τὸν συνετὸν υἱὸν τοῦ ἐχέφρονος Νέστορος λέγοντα: « Νεμεσώμαι γε μὲν οὐδὲν κλαίειν ».

1) Πιᾶδ. Η. στ. 421.

2) Ἄννα Dacier, σύζυγος τοῦ φιλόλογου Ἀνδρέου Dacier διδάσκαλος διὰ τὰ περὶ Ὁμήρου κλπ. συγγράμματα αὐτῆς.

3) Ὁδυσ. Δ. 195.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Ἐν τῷ χορῷ μετημφισμένων (bal costumé), ὃν ἔδωκεν ἡ κ. Vincent τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδι, καθ' ὃν ἀναιχθησαν ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων τῇ Sans-Gene, τῇ Mascotte, ταῖς pièrèttes κτλ., ὅς δέ, ὡς μακρόθεν ἠκούσαμεν, πρόκειται νὰ ἐπανληθῇ καὶ ἐν ἄλλῃ αἰθούσῃ, ἐχορεύθῃ καὶ ὁ χορὸς Menuet. Ὁ χορὸς οὗτος κατὰ τὸν III^{ον} αἰῶνα ὑπῆρχε διάσημος· κατὰ τὸ 1653 Λουδοβίκος ὁ ΙΑ' ἐχόρευσε χορὸν τινὰ ὀνόματι Menuet, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο φέρεται καὶ εἰς διάφορα μουσικὰ συνθέματα, ἐν οἷς καὶ τὸ περίφημον Menuet τοῦ Paderewski, τὸ δημοτικώτερον τῶν μουσουργημάτων τοῦ συνθέτου κλειδοκυμβαλιστοῦ. Περὶ αὐτοῦ τὸ ἐξῆς περίεργον ἐπεισόδιον ἀναφέρεται: « Ὅτε ὁ Paderewski ἦν καθηγητὴς ἐν τῷ Ὑδαίῳ τῆς Βαρσοβίας, προσελήθη ἐσπέραν τινὰ παρὰ τῷ πολωνῷ λογίῳ Siviczlochowski. Οὗτος, συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ κλειδοκυμβαλιστοῦ, εἶπεν αὐτῷ ὅτι οὐδεὶς ζῶν μουσουργὸς δύναται νὰ παραβληθῇ τῷ Mozart ὡς πρὸς τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν ὁραιότητα τῆς συνθέσεως.

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ἐν ταῖς ὀλιγίσταις τραγωδίαις, αἵτινες ἐκ τῆς ἀρχαιότητος περιεσώθησαν, δύο ὑπάρχουσιν ἐν αἷς ὁ σωματικὸς πόνος οὐχὶ τὸ ἐλάχιστον μέρος ἀποτελεῖ τοῦ αὐτηγήματος, ὅπερ τὸν πάσχοντα ἥρωα πλήσσει: ὁ Φιλοκτήτης καὶ ὁ θνήσκων Ἡρακλῆς. Ἀλλὰ καὶ τούτοις ὁ Σοφοκλῆς ἐπιτρέπει νὰ παραπονῶνται, νὰ θρηνῶσι, νὰ ὀλοφύρωνται καὶ νὰ ὀλολύζωσιν. Ὅτι δὲ τανῦν, θρηνῶν Φιλοκτήτης καὶ ὀλολύζων Ἡρακλῆς ὡς τὰ γελοιοδέστατα καὶ τὰ μάλιστα ἀνυπόφορα πρόσωπα ἐπὶ τῆς σκηνῆς θὰ ἐθεωροῦντο, τοῦτο κατ' ἐξοχὴν ὀφείλομεν εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἡμῶν γείτονας, τοὺς τῆς εὐπρεπείας διδασκάλους. Καὶ πράγματι ἐτόλμυσέ τις τῶν νεωτέρων αὐτῶν ποιητῶν¹ νὰ προδῇ μέχρι τοῦ Φιλοκλήτου· ἀλλ' ἄρα γε θὰ ἐτόλμα οὗτος νὰ παραστήσῃ αὐτοῖς τὸν γνήσιον Φιλοκτήτην;

Καὶ Λαοκόων ἐτι εὖρηται ἐν τοῖς ἀπωλεσθεῖσιν ἔργοις τοῦ Σοφοκλέους. Ὡ ἐὰν διέσωζεν ἡμῖν ἡ τύχη καὶ τὸν Λαοκόοντα τοῦτον! Ἐκ τῆς παρὰ τοῖς ἰδίοις αὐτοῦ ἀρχαίοις γραμματικοῖς ἀκροθιγῶς γινομένης μνείας, ἀδύνατον νὰ συμπεράνωμεν τίνι τρόπῳ ὁ ποιητὴς ἐπραγματεύθη τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, βέβαιός εἰμι ὅμως ὅτι δὲν θὰ παρέστησε τὸν Λαοκόοντα στοικώτερον τοῦ Φιλοκλήτου καὶ Ἡρακλέους. Πᾶν τὸ στοικῶδες εἶναι καὶ ἀκατάλληλον διὰ τὸ θέατρον, ἡ δ' ἡμετέρα συμπάθεια εἶναι πάντοτε ἰσοδύναμος πρὸς τὸ ἄλγος, ὅπερ τὸ ἐνδιαφέρον ἀντικειμένον ἐκφράζει. Ὅταν βλέπωμεν τὸν πάσχοντα γενναιοψύχως τὴν ταλαιπωρίαν αὐτοῦ ὑψιστάμενον, ἡ γενναιοψυχία αὕτη ἐγείρει μὲν τὸν ἡμέτερον θαυμασμὸν οὐχ ἥττον ὅμως ὁ θαυμασμὸς οὗτος ψυχρά ἐστὶ πάθος, ἥς ἡ ἀδρανὴς ἐκπληξίς ἀποκλείει πᾶν ἄλλο θερμότερον πάθος ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην σαφεῖ ἐκδηλώσιν.

1) Ὁ Chateaubrun.

Ὁ Paderewski οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλὰ μετὰ τινος ἡμέρας ἐπανερχεται παρὰ τῷ λογίῳ ποιητῇ, οὗτινος ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ μὴ ἐπαναλάβωμεν τὸ ὄνομα πρὸς οἰκονομίαν χώρου, καὶ κάθῃται πρὸ τοῦ κλειδοκυμβαλίου, ἀποτεινόμενος δὲ τῷ φίλῳ αὐτοῦ λέγει αὐτῷ:

— Θέλετε νὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ παίξω ὑμῖν μικρὰν τινὰ ὀλίγον γνωστὴν σύνθεσιν τοῦ Mozart;

Συγκατατεθέντος τοῦ ποιητοῦ, ὁ Paderewski ἔπαιξεν ἐν Menuet. Ἐκεῖνος, κατευχαριστηθεὶς, εἶπεν αὐτῷ: Ὁμολογῆσατε ὅτι νῦν οὐδὲν συντίθεται ὅμοιον!

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Paderewski, ἰδοὺ τὸ μέγα λῆθος. Τὸ Menuet τοῦτο συνετέθη παρ' ἐμοῦ χθές.

* *

Ἐν τῷ τελευταίῳ φιλολογικῷ παραρτήματι τοῦ Figaro, τοῦ ἐλθόντος τῇ φθινούσῃ ἐβδομάδι, ἐν τοῖς ἄλλοις ἐδημοσιεύθη καὶ τις διάλογος χαριέστατος κατὰ τοὺς τοῦ Λουκιανοῦ, ἐπιγοαφόμενος ὁ Ζεὺς καὶ αἱ Bas-bleus. Τοῦ διαλόγου τούτου διεξαχθέντος ὑπὸ τοῦ ἄνακτος ἀνδρῶν τε θεῶν τε μετέχουσι πᾶσαι αἱ γνωσταὶ λόγια γυναῖκες, ἐξαιρέσει τῶν ἡμετέρων τοιούτων, ἦται ἡ κ. Adam, ἡ Λουίζα Michel, ἡ Séverine καὶ ἄλλαι Γερμανίδες τε καὶ Ἰσπανίδες τῶν ἐμβαπτουσῶν τὴν γραφίδα ἐν τῇ μελάνῃ, ἐπὶ κεφαλῇς δ' ἔρχεται ἡ Κάρμεν Σύβελ. Σὺν

Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, συμπεραίνω τὸ ἐξῆς· Ἐάν ἀληθεύῃ, ὅτι ἡ κατὰ τὴν αἰσθησίν τοῦ σωματικοῦ πόνου κραυγὴ, κατὰ τὸν ἀρχαῖον ἐλληνικὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, καὶ μετὰ τοῦ μεγαθύμου δύναται νὰ συνυπάρχῃ, τότε ἡ ἐκφραδὶς τοιαύτης ψυχῆς δὲν δύναται ν' ἀποτελῇ τὸ αἷτιον ἐνεκα τοῦ ὁποίου μόλαταῦτα ὁ καλλιτέχνης δὲν θέλει ν' ἀπομνηθῇ ἐπὶ τοῦ μαρμαρίου αὐτοῦ τὴν κραυγὴν ταύτην, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ πάντως ἄλλον τινὰ λόγον, δι' ὃν ἀπομακρύνεται ἐνταῦθα τοῦ ἐφαμιλλοῦ αὐτοῦ, τοῦτέστι τοῦ ποιητοῦ, ὅστις ἐκφράζει σκοπιμώτατα μάλιστα τὴν κραυγὴν ταύτην.

ΟΛΓΑ ΔΑΖΑΡΙΔΟΥ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΙ ΣΥΜΠΛΗΓΑΔΕΣ *

Οἱ παρὰ τὸ Φαναράκι βράχοι, οἵτινες φέρουσι τὰ νῦν τὸ ὄνομα «Κυάνεαι πέτραι» εἶναι μὲν ὄξιοι ἐπισκέψεως ἐκ μέρους τῶν περιηγητῶν, κατὰ τὴν γνώμην μου ὅμως ἡ ἐπωνυμία αὐτῶν δὲν φαίνεται ἀνταποκρινομένη εἰς τὰ πράγματα. Οἱ μυθῶδεις οὗτοι βράχοι, οἱ καὶ «Συμπληγάδες» καλούμενοι, μνημονεύονται παρὰ τῷ Στράβωνι,¹ ἀναφερομένῳ εἰς τὴν

*) Ἀπόσπασμα τῆς ἐν Σόμαρβιλ-Χάουζ πρό τινας γενομένης διαλέξεως «Περὶ τῆς γεωλογίας τοῦ Βοσπόρου» ὑπὸ τοῦ αἰδ. Γεωργίου Γώσμπαν, ἀνωτέρου διευθυντοῦ τοῦ ἐν Βεθεκίῳ Ροβερτείου γυμνασίου.

1) «Προσέδοσαν δὲ τι καὶ αἱ Κυάνεαι, ὥσπερ συμπληγάδες καλοῦσι πέτρας τινές, τραγὺν ποιούσαι τὸν διέκπλουν τὸν διὰ τοῦ βυζαντινοῦ στόματος». (Στράβ. Βιβλ. Α' κεφ. Β', ἐδάφ. 19. Πρβλ. καὶ Βιβλ. Γ', κεφ. Β', ἐδάφ. 44).

αὐταῖς ὅμως παρέρχονται ἐν τῇ ἀρχῇ μάλιστα καὶ θεαὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ οἱ Ἀρσένιος Houssaye καὶ Armand Silvestre, ὅστις, σκόπτων τινὰ ἐξ αὐτῶν, λέγει, ὅτι αἱ γυναῖκες κέκτηνται ἐκτακτὸν διπλωματικὴν δεινότητα . . . ἄλλ' ἐν τῷ ἔρωτι. Ὁ Ζεὺς δ' ἐν τέλει λύει τὴν συνάθροισιν, κροτῶν τοὺς κέραιονοὺς αὐτοῦ, οἵτινες ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει ἦσαν ἀπλούστατα χύτραι. Αὐτὰ πράττει τὸ Figaro, ὅπερ δύναται νὰ κακολογήσῃ οὗτοι ὅσοι ἔχουσιν ἀξιώσεις Bas-bleu παρ' ἡμῖν καὶ δὲν μετέσχον τοῦ διαλόγου τοῦ Διός.

* *

Ἀπieroῦται ταῖς ἀθηναϊκαῖς ἐφημερίσιν. Ἐν τινι λόγῳ, ἀπαγγελλέντι ὑπὸ τοῦ κ. Paul Aubry ἐν τῷ Διεθνείῳ συνεδρίῳ «κατὰ τῆς ἀνθίχου φιλολογίας καὶ τοῦ κινδύνου τῆς δημοσιότητος τῶν κακουργημάτων», γενομένῳ ἐν Laussane τῇ 13 Σεπτεμβρίου (λόγῳ δημοσιευθέντι ἐν τοῖς Archives d'anthropologie criminelle, τεύχ. 15 νοεμβρίου), ὁ ρήτωρ κατέδειξε μετὰ βασιμῶν παρατηρήσεων τὴν ἐπίδρασιν τῆς εὐρείας δημοσιότητος, ἧτις παρέχεται καὶ περὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν προκείμενου τῶν κακουργημάτων ὑπὸ τοῦ ἡμερησίου τύπου. «Λεληθότως, εἶπεν ὁ κ. Aubry, οἱ πειθῆνες ἐπιβουλεύονται οὕτω τὴν κοινωνίαν καὶ ἐνθαρρύνουσι τὰ κακουργήματα». Ἡ ἀνάγνωσις τῶν

ἀρχαίαν ἀφήγησιν, καθ' ἣν πλωτὰς ἀπετέλουν νήσους, προσπελαζούσας ἀλλήλαις πρὸς συντριβὴν τοῦ σκάφους, ὅπερ θ' ἀπεπειράτο νὰ διέλθῃ διὰ μέσου αὐτῶν. Ὁ Στράβων λέγει ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ δύο νῆσοι¹ ὑψίστανται ἐν τῷ στομίῳ τοῦ Βοσπόρου· φανερόν ἐστιν ὅμως ὅτι αἱ νῦν καλούμεναι κυάνεαι πέτραι δὲν δύναται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ν' ἀντιπροσωπεύωσιν ἀμφοτέρας ταύτας· οὐδ' ὑπάρχει λόγος νὰ πιστεύσωμεν ὅτι καὶ τὴν ἑτέραν ἐτι τῶν δύο τούτων αὐταὶ παριστῶσιν.

Προφανῶς αἱ πέτραι αὗται ἦσαν ἐν ἐποχῇ οὐχὶ ἀπομακρυνόμενῃ συννηνόμεναι μετὰ τῆς ξηρᾶς. Ἡ γεωλογικὴ αὐτῶν σύνθεσις εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ ἐγγυτέρου αὐταῖς σημείου τῆς ἀκτῆς, ἀπέχοντος τούτων περὶ τοὺς 50 πόδας, συνδέονται δὲ μετὰ τῆς ἀκτῆς διὰ συνεχοῦς βραχώδους λαιμοῦ, ἔχοντος βαθεῖαν ἐκατέρωθεν τὴν θάλασσαν, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπάρχῃ καὶ ὑδωρ βάθους πέραν τῶν τριῶν ποδῶν ὑπεράνω τοῦ λαιμοῦ ἐκείνου. Ἐνταῦθα ἡ θάλασσα καταθραύεται μετὰ φοβερᾶς ὀρμῆς, ἐν ἐποχῇ δὲ συγκριτικῶς μεταγενεστέρῃ ἡ νῆσος θ' ἀπετέλει μέρος τῆς ξηρᾶς. Ἄν ποτε ὁ Στράβων εἶδε τὰς νήσους, ὧν μνησίαν ποιεῖται, τοῦθ' ὅπερ φαίνεται ἀμφίβολον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἠδυνάμεθα μόνον νὰ εἰπώμεν εἶναι τὸ ἐξῆς, ὅτι ἐκτοτε αὗται ἐξηφανίσθησαν, εἴτε ἐξαλειφθεῖσαι ὑπὸ τῆς προσβολῆς τῆς θαλάσσης εἴτε καταβυθισθεῖσαι ὑπὸ τὰ κύματα αὐτῆς.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου περιγραφὴ αὐτῶν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἰδιάζον διεγείρει ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην ἐνδιαφέρον· Ὑψηλαὶ αὐτόθι ὑπάρχουσι πέτραι, παρ'

1) Αἱ δὲ Κυάνεαι πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου εἰσὶ δύο νησίδες, τὸ μὲν τῇ Εὐρώπῃ προσεχές, τὸ δὲ τῇ Ἀσίᾳ, πορθμῷ διειργόμενα ὅσον εἰκοσι σταδίων (2½ μιλίων). (Στράβ. Βιβλ. Ζ', κεφ. ΣΤ', ἐδάφ. 35).

λεπτομερειῶν κακουργημάτων τινος ἐπιδρᾷ σπουδαίως ἐπὶ τῶν πρὸς κακουργίαν προδιάθεσιν ἐχόντων καὶ ἐξωθεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν διάπραξιν ἔργου συμφώνου ταῖς προδιαθέσεσιν αὐτῶν. Ὁ κ. Aubry ἀποδέχεται ὅτι τὰ μάλιστα συντελεστικὸς ἔσται νόμος ἀπαγορεύων τὴν λεπτομερῆ δημοσίευσιν τῶν κακουργημάτων, ἐπιτρέπων δὲ μόνον τὴν σύντομον σημείωσιν αὐτῶν. Ἐν Γαλλίᾳ, καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐπίσης, ἐνεκα ἐπιβεβῆως πληροφοριῶν καὶ πρὸς πρόκλησιν τοῦ ἐνδιαφέροντος οἱ κακούργου μεταβάλλονται εἰς σπουδαῖα πρόσωπα καὶ συμπαθῇ. Ὁ κ. Aubry προσάγει ὡς παράδειγμα ἀξιωμαχίαν τοὺς Ἑλβετοὺς δημοσιογράφους, οἵτινες εἰσι συνενωμένοι ὅπως παρέχῃσι τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῶν ἀπλὴν σημείωσιν τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων. Ἐν τούτῳ, ἀναφωνεῖ, ἐγκρίται ἡ κατ' ἐξοχὴν τιμιότης τοῦ ἐπαγγέλματος.

Πόσον δίκαιον ἔχει! Ποσάκις δὲν ἀνέγνωμεν ἀφηγήσεις κακουργημάτων λεπτομερεστάτας, κακούργους δὲ ληστὰς εἰς ἥρωας μετατρεπομένους καὶ μάρτυρας ἀξίους στεφάνου καὶ οὐχὶ ἀγγέλους!

* *

Ἡ θυγάτηρ γνωστοῦ δικηγόρου ἐν Κοπεγχάγῃ δεσποινὶς Frida Scotta ἔπαιξεν οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν τῷ Palais de Cristal, οὐχὶ τῷ ἡμετέρῳ ἐννοεῖται, ἀλλὰ τῆς Κοπεγχάγης. Ὅτε αὕτη ἦτο κορασὶς εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ μεταχειρίζηται

αὐταῖς δὲ ροχθεῖ τὸ εὐρύ κύμα τῆς κυανώπιδος Ἀμφι-
τρίτης. Οἱ μάκαρες θεοὶ κινητὰς αὐτὰς καλοῦσιν. Ἐν-
τεῦθεν οὔτε πτηνὰ διέρχονται, οὔτε αἰπερίφοβοι περι-
στεραί, αἵτινες τὴν ἀμβροσίαν τῷ Διὶ πατρὶ κομίζου-
σιν, ἀλλ' ὁ ἀπαλὸς βράχος πάντως ἀποσπᾷ τινὰ αὐτῶν,
ἐνῶ ὁ πατὴρ προμνηθεύει ἄλλην πρὸς συμπλήρωσιν
τοῦ ἀριθμοῦ. Οὐδὲν σκάφος ἀνθρώπων, ἐμπεδὸν εἰς
ταύτας, ἐλυτρώθη, ἀλλὰ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης
καὶ αἱ θύελλαι τοῦ καταστρεπτικοῦ πυρὸς ἀπάγουσι
σκάφη τε καὶ ἄνδρας ὁμοῦ.¹

Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου πιθανὸν φαίνεται ὅτι αἱ
νῆσοι αὐταὶ ἐνεργὰ ἦσαν ἡφαίστεια ἐν τῇ ἀπομεσα-
κρουσμένῃ τοῦ Ὀμήρου ἐποχῇ, ἥτοι πρὸ τρισχιλίων
ἐτῶν ἢ τοῦλάχιστον ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην
ἐσώζετο τοιαύτη τις παράδοσις. Ἀδυνατοῦμεν ν' ἀρ-
νηθῶμεν ὅτι καταφανέστατον εἶναι ἡ ὑπαρξίς ἡφαι-
στείου ἐν τῷ στομίῳ τοῦ Βοσπόρου κατὰ τινὰ ἀρ-
χαίαν ἐποχὴν. Πιθανὸν ἵνα τὰ ἡφαιστειώδη λείψανα
τοῦ Ἄνω Βοσπόρου ἀνῆκωσιν εἰς τὴν ἐνεστώσαν γεω-
λογικὴν περίοδον, περιεβάλλοντο δὲ ἥδη τὰ κέντρα
τῆς ἐκρήξεως ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐπὶ τοῦ Στράδωνος
καὶ κατεβυθίσθησαν ἔκτοτε ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς
θαλάσσης, ἐξαφανισθέντα.

- 1) Ἐνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφές, προτὶ δ' αὐτὰς
κύμα μέγα ροχθῇ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης.
Πλαγητὰς δὴ τοὶ τὰς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.
Ζῆ μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέργεται οὐδὲ πέλειαι
τρήρωνες, τάτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λίς πέτρῃ·
ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.
Τῇ δ' οὐπω τις νηὶς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἴκηται,
ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακας τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
κύμαθ' ἄλδς φέρουσι πυρὸς τ' ὅλοστο θύελλαι.

(Ὀμήρ. Ὀδυσ. Μ. 59—68).

μικρὰν βάρβιτον χάριν τῶν περὶ τὴν μουσικὴν σπουδῶν αὐτῆς.
Σήμερον οὐσα μολὶς ἐνδὸς καὶ εἰκοσιν ἐτῶν εἶνε δόκιμος βαρβιτί-
στρια. Ἡ δεσποινὴς Scotta ἐκτελέσασα διάφορα τεμάχια πρὸ
τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης τῆς Δανίας ἡξιώθη τοῦ μεταλ-
λίου τῆς ἀξίας. Ἄρτι δὲ αὐτὴ ἔσχεν ἀκροατὴν τὸν αὐτοκράτορα
τῆς Γερμανίας, ὅστις ἐποίησατο αὐτῇ τὴν ἐξῆς φιλοφροσύνην·
«Κλείσας τοὺς ὀφθαλμούς, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ, θὰ παρίσταμαι
ἀκούων Sarate, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ σᾶς θαυμάζω».

Ἐν ᾧ ἡ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους προητοιμάζετο ὅπως
διδασθῇ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς ἐπιφανοῦς Γαλλικῆς-Κωμωδίας
μετὰ μέλους τοῦ Saint-Saëns, ἐν Altembourg τῆς Γερμα-
νίας ἐδιδάσκοντο οἱ Πέρσαι τοῦ Αἰσχύλου μετὰ τοῦ μέλους τοῦ
φιλέλληκος πρίγκηπος τῆς Σαξωνίας-Μαίनिγγεν Βερνάρδου, ὅπερ
πᾶσαι αἱ ἐφημερίδες ὑπερεκωμίασαν. Ἡ παράστασις ἐστέφθη
ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει (15 νοεμβρίου) τῆς Revue des
deux mondes ἐδημοσιεύθη περισπούδαστος πραγματεία ὑπὸ
Τ. de Wizewa ἐπιγραφομένη Φιλίαι μουσουργῶν, δύο φίλοι
τοῦ Beethoven καὶ εἰς ψευδὲς φίλος τοῦ Wagner. Οἱ δύο

Αὕτη μοὶ φαίνεται ἡ πιθανώτερα πασῶν τῶν περὶ
τῶν Κυανέων πετρῶν θεωριῶν· αἱ πέτραι αὗται ἡφαι-
στειώδεις ἀπετέλουν κρατῆρας, λίαν κινδυνώδη κα-
θιστώντας τὸν εἰς τὸν Εὐξείνιον διάπλουν, ἔστιν ὅτε
δὲ πληροῦντας τὸν πορθμὸν διὰ τῶν ὑλῶν, αἵπερ
ἐξερεῦγοντο, δίδοντες οὕτω ἀφορμὴν εἰς τὰ περὶ
συμπληγᾶδων παρὰ τῷ Ὀμήρῳ καὶ τῷ Στράδωνι
μνημονευόμενα μυθεύματα. Τὰ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου λε-
γόμενα περὶ τῆς τύχης τῶν πτηνῶν, αἵτινα διὰ τῶν
βράχων τούτων διήρχοντο, φαίνονται ἄτοπα ἐν ἡ πε-
ριπτῶσει οἱ βράχοι οὗτοι ἀπετέλουν ἀπλῶς πλωτὰς
νήσους, ἐπίσης δὲ δυσερμηνεύτον ἀποβαίνει τὸ παρ'
αὐτῷ περὶ θυσέων καταστρεπτικοῦ πυρὸς ἀναφερό-
μενον, ἀμφότερα ὅμως εὐχερῶς ἐξηγούνται εὐθὺς ὡς
ὑποτεθῇ ὅτι ἡφαιστειώδεις ἀπετέλουν κρατῆρας. Ἀλ-
λως οὐδὲν τὸ παράδοξον ἂν ἐντὸς δισχιλίων ἐτῶν
ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.
Αἱ ἡφαιστειώδεις πέτραι ἐπεκτείνονται πρὸς τὰ κάτω
τοῦ Ἄνω Βοσπόρου μέχρι Καδακίων, ὁ δὲ μήποτε
πλεύσας διὰ σκάφους τὰς ἀκτὰς ταύτας ἐλαχίστην
δύναται νὰ ἔχῃ ἰδέαν τοῦ ἀγρίου μεγαλείου τῆς αὐ-
τόθι γραφικῆς ἀπόψεως, ἡ ἐρημία τῆς ὁποίας, δια-
κοπτομένη ἐνιαχοῦ ὑπὸ στενῶν κοιλάδων ζωηρᾶς
χλόης, ἀποτελεῖ θαυματοποιὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὰς
πλουσίας, καλλιμύρφους καὶ καλλιεργημένας κλιτύας
τοῦ κατωτέρω σιλουρείου στρώματος.

φίλοι τοῦ Beethoven ἦσαν ἡ Καρολίνα Unger καὶ ἡ Ερριέ-
τα Sontag, ἧς συνήτησε κατὰ τὸ 1822. Περὶ τῆς συναντή-
σεως ταύτης ἔγραφε τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἰωάννῃ ὁ συμπαθὴς με-
λοποιός· «Σήμερον ἐπισκέψαντό με δύο ἀκούοι, ἐπειδὴ δ' αὐταὶ
ἐπιμύονες ἐζήτουν ν' ἀσπασθῶσι τὴν χεῖρά μου, ἦσαν δὲ ὁραϊό-
ταται, προσήνεγκον αὐταῖς ἐξαιρετικῶς τὸ στόμα, ὅπως φιλήσω-
σιν αὐτό».

Τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ δαφνηφόρου ποιητοῦ (poète
Lauréat) ἀπασχολεῖ ἔτι τοὺς φιλογολογικοὺς κύκλους τῆς Ἀγ-
γλίας, ἀρ' οὐ οὐπω ἐλύθη, διατελοῦσι δὲ πολλοὶ οἱ ὀνειρευόμενοι
τὴν δάφνην τοῦ λόρδου Tennyson. Τούτου ἕνεκα βρέχει ἐν
Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τινος ποιήματα, πολλῶν δι' αὐτῶν ποιητῶν ἀγω-
νιζομένων νὰ τηρῶσιν ἑαυτοὺς ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ δημοσίου. Μόνον
δύο ποιηταὶ, δικαιοῦντες τὴν γνώμην ὅτι οἱ ἔχοντες ἀξίαν οὐδαμῶς
θεωροῦσιν, οἱ William Morris καὶ Swinburn, ἡσυχάζουσιν.
Οἱ δὲ ἄλλοι ὑποψήφιοι εἰσιν οἱ Lewis Morris, Alfred Austin,
Coventry Patmore καὶ sir Edwin Arnold. Μεταξὺ αὐτῶν
δὲ ἡ χαριτόβρυτος ἄνασσα τῆς Ἀγγλίας θὰ ἐκλεξῇ τὸν διάδοχον τοῦ
προσφιλοῦς αὐτῇ ποιητοῦ.

Ο. Α.